

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μπέμπης παρατήρησεν ότι οτάκι λέγει :

— Δέν μ' άρρείσι αυτό τό φαγητό τόν άναγκάζου νά τό φάγω. Άπερίσσει λοιπόν νάλλάξη τακτικόν.

— Αυτό μ' άρρείσι πολύ, λέγει άπωθών τό πιτόν του, άλλα δέν τό θέλω.

— Άφού σ' άρρείσι, κύριε, τώ λέγει ή μαμά, πρέπει νά τό φάγης.

— Τότε λοιπόν, άναγκάζει ή πελπίς ο Μπέμπης, τί πρέπει νά λέω όταν δέν θέλω κάτι τι ;

— Έστάλη υπό της Άντιόχης Θεορίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο κ. Ιωάννης Κ. Γαλάτης άγγέλλει τήν έκδοσιν συλλογής παιδικών ποιημάτων του Γεωργίου Βιζυηνού, υπό τόν τίτλον ο Φίλοσ τ ω ν.

Αί Κυρίαί και τής Ασιαπλάσεως. — Έπειδή μερικά τών φίλων μου μ' έρωτοῦν άν έχουσι τό δικαίωμα νά λάβουσι μέρος εις τόν διαγωνισμόν τών Κυριακάδων, δηλώ άπαξ διά παντός ότι δύνανται νά λάβουσι μέρος εις αυτόν πάντες οι συνδρομηταί μου και αι συνδρομητριά, και όχι μόνον αυτοί, άλλα και οι αδελφοί των ή αι αδελφαί των, άρκεί έκαστος νά άπαντήσῃ εις τήν προαβαθείσαν έρώτησιν δι' ιδιαιτέρας επιστολής, χωριστά, γράφων τήν ιδίαν του γνώμην.

Πολύ, πάρα πολύ έλυπηθή ή «Διάπλασις» μαθεύσα τόν θάνατον τής μικράς τής φίλης Άργυροσς Σε. Στρατουδάκη. Τί καλό, τί χαριτωμένο κοριτσάκι και πόσον ήγάπα τήν «Διάπλασις» τό καίμενον !

τατε Έσπερε. Όλοι οι φίλοι μου επιθυμώ νά μου γράφουσι τές έντυπώσεις των. Όταν μανθίνω ότι σ' άρρείσι τό τίδε μυδιστόχημα, ή τό τάδε διήγημα, ή τό τάδε ποίημα, όχι μόνην θά ύπερπρασενώμαι, άλλα και θά φροντίσω πάντοτε νά δημοσιεύω του αυτού είδους ή του αυτού συγγραφέως έργα. Βεβαίως όταν πρόκειται νά δημοσιεύω κάτι τι, τό κρίνω πρώτα μόνη μου, άλλ' ο καλλίτερος κριτής εινε ο άναγνώστης και πρέπει νά γνωρίζω λεπτομερώς τήν κρίσιν τών άναγνωστών μου.

Όχι, Φοίβε Άπολλων, ή προτεραιότης δέν έχει καμμίαν σημασίαν εις τόν διαγωνισμόν. Όλοι όσοι στείλουσι λύσεις ή άπαντήσεις εντός τής προθεσμίας λαμβάνονται ισάκις ύπ' όφει. Σε άσπάζομαι καθώς και τόν Παχόν Τσίρον και τήν Έυτροχή Θρητήν. Άλήθεια, μία φίλη μου, ή όποία με παρεκάλεσε νά μη είπω τό όνομά της, μου άπευθύνει τήν έπομένη έρώτησιν. «Διατί ο Παχός Τσίρος, μία φορά πού εινε Παχός, δέν μετονομάζεται Σκουμβρί ;» Τί νά της είπω τώρα ;

Ω, σε πιστεύω χωρίς όρκον, τρυφερόν μου Άνθος του Μαίτου (νύ τό ψευδώνυμόν σου) ότι άμν έλαδες τό φυλλάδιόν μου έτρεχες και έπηδούσες και από τήν πολλήν σου χαράν δέν ήδύνασο νά σχίσῃς τό περιέκλυμμα και νύ τό άναγνώστης. Δέν ήτο όμως άνάγκη νά μ' έρωτήσης άν δύνασαι νά λάβης μέρος εις τόν Διαγωνισμόν. Κάθε συνδρομητής μου εινε δεκτός χωρίς ιδιαιτέραν άδειαν.

Ημην βεβαία, Άρχινάρχη Θεμιστοκλή, ότι οι φίλοι μου άνυπομονούν νά ίδουσι τήν έκδόσιν μου. Η ύπόσχεσίς μου έπροκάλεσε άλλήθι ένθουσιασμόν. Δέν άμφιβάλλω ότι και σύ και ή Όραία Άεθροδόμη θά στείλετε τόν άντιπροσωπών σας εις τό Γραφείον μου εγκαίρως, διά νά παρευρεθίτε εις τήν πρώτην μου Κυριακήν. Ο Θάυμαστής τών Όραίων Τεγγών, άγαπητή Έλληνίς Καλλιτέχνις, μοι παραγγέλλει νά σοι είπω ότι νομοιάζειται Γεώργιος Δ. Δάλωσης, διαμένων εν Ζακύνθω.

Όταν γίνῃ ή κλήρωσις τών Δώρων μου, Δευκή Βιολέττα, θά δημοσιεύω τά όνόματα τών έννοηθέντων υπό τής Τύχης συνδρομητών μου και ο καθείς θά ίδῃ άν και τί έκέρδησε. Άπό ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή «Διάπλασις» εις τούς φίλους της : Άκάματον Ποδηλάτην (και όχι Ποδηλατιστήν, του όποιου ή είδησις ότι τώρα δίος ; τό σπiti του εινε καλά πολυ μ' έχαραποίησε. — Έλιτίδα Άναστασιάδου ή όποία έχει δίους τούς τόμους μου και τούς θεωρεί ως εν από τά καλλίτερα βιβλία που σπουλίζουν τήν βιβλιοθήκη της. — Άνδρα του Κολωνού, — Γενναίον Λαγών, — Γελαστό Παιδάκι, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Μαρτίου

- 51. Λεξιγράφος. Νήσος μεγάλη εινε τό πρώτον, άντανωμία τό δεύτερόν μου. Έκ τών τριώνοντα γνωστών τυράννων εις εινε, λύτα, τό σύνολόν μου. Έστάλη υπό του Άρχινάρχου Θεμιστοκλέους. 52. Στοιχειογράφος. Φί νά βγάλης, λά νά βάλῃς, και μετά σπουδής μεγάλης

κάποια λάμψις θά χαθή και πούλι θά πεταχθῃ.

Έστάλη υπό Έκτορος Σ. Δεσφίλα. 55. Λημώδες αίνεγμα. Τάντερα βαρπακερά, σιδερένια τά πλευρά.

Έστάλη υπό του Άνδρείου Σουλιάτου. 54. Μωσαϊκόν. Ο Έσνοφών, ο Λάμαχος, ο Κλέων και ο Νέρων, μ' αυτούς και ο Έρόδοτος προσέρχεται προσφώνως ;

αύσαν συνδρομήν, και παρευθεί προφώνως ;

αρχαιοτάτη άνασσα με πλουτη και με κάλλι.

Έστάλη υπό Αρχιμήδους του Μαθηματικού. 56. Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό άριστερόν σκέλος νάναγινώσκαται τό όνομα πόλεως τής Ελλάδος, εις δε τό δεξιόν τό όνομα ίσθμού, εις τήν κατωτάτην βαθμίδα σύνδεσμος, εις τήν δευτέραν ήπειρος και εις τήν άνωτάτην μουσικόν όργανον.

Έστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη. 56-58. Κεκρυμμένα όνόματα ζώων.

- 1. Η χειρ όσα έχει πολλά. 2. Η όλη κοσμιότης και άνατροφή εν τῷ λόγω εύρίσκειται. 3. Κατηραμένος ο του άσεβούς οίκος.

Έστάλη υπό Π. Κ. Καρζή. 59-62. Μαγικόν γράμμα. Τῷ προσθήκη δύο γραμμάτων, πάντοτε τών αυτών, εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις :

άρκω, οίκος, έμς, Ρία. Έστάλη υπό του Έσπερου. 65. Λογοπαίγιον. Ποίον άκρωτήριον τής Ελλάδος πρώταται ; Έστάλη υπό του Θάυμαστου τών Όραίων Τεγγών.

64. Έρώτησις. Ποία διαφορά ύπάρχει μεταξύ του ράπτου και του κλέπτου ; Έστάλη υπό του Μουσιου Έκεδδα.

65. Διπλή άκροστιχίς. Τά αρχικά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τό όνομα θεού, τό δε δεύτερα, άντιστροφως ταῦτα άναγινωσκόμενα, τό όνομα θεός. 1. Ποταμός τής Ελλάδος. 2. Όπριον. 3. Ημίθεος. 4. Δημητριακός καρπός. Έστάλη υπό της Χρυσολιίδος. 66. Έλληνοσύμφωνον. α-α-ω-ω-ωαι. Έστάλη υπό της Όραίας Κερκίρας.

ΛΥΣΕΙΣ

930. Έσχαρά (ές, χαρά). — 931. Γέρον, Νέρον. — 932-934. 1, Η Βενετία. 2 ο Κικέρων. 3, ο Ρούβενς. — 935. ΓΑΜΟΣ. — 936. Κ Ε ΚΟΝΟΨ ΓΔΟΡ ΖΗΝΟΝ Ρ Μ ΣΙ ΜΟΝ ΟΡΓΗ ΑΡΙΟΝ Σ Σ

937-938. 1, Χήν. 2, Κόκκυξ. — 939-942. Η άνταλλαγή γίνεται διά του γράμματος υ, αι δε σχηματιζόμενα λέξεις εινε : ταύρος, ρυάε, ύαινα, Σύρος. — 943. Γονέας αιδού γέρον, ούδεός, νέος, έρωτώ, άγάπη, σωτηρία, άτυχία, ύιον, δίω, όμοιάζω, ύψηλός).

Τό αντίτιμον τών συνδρομών άποστέλλεται κατ' ευθείαν πρὸς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, έκδότην τής Διαπλάσεως τών Παιδων, εις Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα τών 5

πράγκων, εκ του Έξωτερικού, εινε δεκτά και εις γραμματόσημον. Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλοῦνται νά γνωστοποιήσωσι ήμίν εγκαίρως τήν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τήν παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτόν γραμματόσημον διά τήν δαπάνην τής έκτυπώσεως τής νέας ταχυίας.

Παρακονα περί μή λήψεως φύλλον γνώμενα μετά παρέλευσιν δεκαετημέρου τό πολύ από της έκδόσεως των είναι άπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' Ελλην παιδικόν περιόδικόν σύγγραμμα, άλλήθις παρασχόν εις τήν ζωάν ήμιν άσημείως, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και εινε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις Έδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλιωτισσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις τήν 3 Φεβρουαρίου 1896

Έτος 1896. — Άριθ. 5

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια 'Ιδε σελ. 17)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

«Σκυλιά !» Ητο πραγματικώς ή λέξις ή όποία τόις ήρμοζεν. Άλλά τί ώφελοῦσαν πλέον αι λέξεις ; Το γεγονός ήτο ότι τά χρήματα έκλάπησαν.

Καθ' έκάστην έσπέραν ο Κασκαμπέλ είχε τήν συνήθειαν νά παρατηρήν τό χρηματοκιβώτιον εύρίσκοτο άσφαλώς εις τήν θέσιν του. Έν τούτοις τήν προτεραίαν, ένθυμειτο, συνεπαίξα τών κόπων και τών άγώνων τής ήμέρας, έπεσεν εις τόν ύπνον χωρίς νά κάμη τήν συνήθη επιθεώρησιν. Προφανώς, καθ' ήν ώραν ο Γιάννης, ο Κάισαρ και ο Μακρολέλεκας έπέστρεψαν νά παραλάβουσι τά πράγματα, τά όποια είχαν αφήσει έξω τής αμάξης, οι δύο όδηγοί, εισχωρήσαντες χωρίς νά παρατηρηθῶσι, μέχρι του δευτέρου διαμερίσματος, ήρπασαν τό κιβώτιον και τό έκρυψαν εις κανένα θάμνον, εκεί πλησίον. Ίθου διά ποίον λόγον ήρνήθησαν νά διέλθουσι τήν νύκτα εντός τής Εύδρου Οικίας. Κατόπιν, άφού έβεβαιώθησαν ότι όλοι είχαν άπεκοιμηθῆ, έδραπέτευσαν με τούς ήππους του κυρίου των.

Έξ όλων τών οικονομίων του μικρού θιάσου δέν άπέμενε πλέον τίποτε, εκτός τών όλίγων δολλαριών τά όποια είχαν ο Κασκαμπέλ εις τό θυλακίόν του. Το εύτύχημα ήτο τουλάχιστον ότι οι κλέπται έράνησαν διακριτικοί και δέν έπήραν μαζι των τόν Βερμούτ και τόν Μονομάχον. Οι κύνες συνηθισμένοι από είκοσιεσσάρων ήδη ώρών εις τήν παρουσίαν των δύο άνδρών, δέν έξύπνησαν κάη, και τό έγκλημα διεπράχθη άνευ δυσκολίας.

Και τώρα πού νά επανεύρουσι τούς κλέπτας ; Πού νά επανεύρουσι τά χρήματα ; Και χωρίς τά χρήματα αυτά, πώς νά διαπλεύσουσι τόν Άτλαντικόν ; Η άπόγνωσις τής οικογενείας έξεδηλώθη διά δακρύων και διά παραφόρου

δργής. Κατ' άρχας ο Κασκαμπέλ κατελήφθη υπό τοιαύτης λύσσης, ώστε ή σύζυγός του και τά τέκνα του μόλις και μετά βίας κατώρθωσαν νά τον καθησυχάσουσι. Άλλά μετά τήν έκρηξιν τής όργής του, έγινε πάλιν κύριος έαυτού, ως άνθρωπος ο όποίος δέν πρέπει νά χάνη τόν καιρόν του εις ματαιάς άντεγκλήσεις.

« Κατηραμένον χρηματοκιβώτιον ! » είπεν ή Κορνήλια εν μέσω τών δακρύων τής, μη δυνηθείσα πλέον νά κρατηθῆ.

— Εινε βέβαιον, είπεν ο Γιάννης, ότι άν δέν είχαμε χρηματοκιβώτιον, τά χρήματά μας...

— Ναι !.. Τι μου ήλθε έμένα νά πάγω νά πάρω εκείνο τό διαβολοκιβώτιον ! άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ. Άμα έχη κανείς χρηματοκιβώτιον, τό φρονιμώτερον εινε βέβαια

νά μή βάλῃ μέσα τίποτε ! Όραία δουλειά μά τήν άλήθεια νάντέχη εις τήν φωτιά, καθώς μου έλεγεν ο έμπορος, ενῶ δέν άντέχει εις τούς κλέπτας !

Πρέπει νά όμολογήσωμεν ότι τό κτύπημα ήτο βαρύ διά τήν οικογένειαν και δέν πρέπει νάπορῶμεν άν τό ήσθάνθη τόσφ πολυ νά της κλέψουσι δύο χιλιάδες δολλάρια, κερδηθέντα με τόνον κόπον — ε, δέν ήτο μικρόν πράγμα.

— Και τώρα ; ήρώτησεν ο Γιάννης. — Και τώρα ; απήντησεν ο Κασκαμπέλ. Θέλει και ρώτημα ; χωρίς πρόσθετα άλογα, ήμπορούμεν νά έξακολουθήσωμεν τόν δρόμον μας εις τά στενά ;.. Δι' αυτό λοιπόν προτείνω νά

« Η άμαξα ήρχισε νά επιστρέφῃ. » (Σελ. 33, στήλ. γ.)

επανελθωμεν εις τό κτήμα. Ίσως βρούμε εκεί και εκείνους τούς λωποδύτας.

— Έκτός άν δέν έγύρισαν εκεί είπεν ο Μακρολέλεκας. Και ήτο τούτο πλέον παρα πιθανόν. Όπωσδήποτε, όπως έλεγε και ο Κασκαμπέλ, δέν είχαν νά κάμουν τίποτε άλλο, παρα νά επιστρέψουσι όπισω, άφ' ου δέν ήτο δυνατόν νά προχωρήσουσι.

Ούτω λοιπόν έξεϋχθησαν ο Βερμούτ και ο Μονομάχος και ή άμαξα ήρχισε νά επιστρέφῃ κατερχομένη διά του στενού τής Σιέρρας. Όποια μελαγχολική έπιστροφή ! Όλοι ήσαν σιωπηλοί και κατηφείς, από καιρού δε εις καιρόν έξεφευγεν εκ του στόματος του Κασκαμπέλ καμμία

κατάρτα. Έν τούτοις κατήλθον την κατω-
 φέρειαν ευκολώτατα και περι την με-
 σημβρίαν ή Ε υ δ ρ ο μ ο ς Ο ι κ ι α
 εστάθμευσε πρό της επαύλευς του Κα-
 λιφόρνιου. Μαθών ούτος τὰ κατὰ την
 κλοπήν, έγινεν έξω φρενών. Άλλά
 δέν τον έμελε διόλου διὰ τὰ χρήματα.
 Μήπως τὰ χρήματα ήσαν ιδικά του ;
 Τόν έμελε μόνον διὰ τὰ τρία του άλογα.
 Άφ' ού έδραπέτευσαν εις τὸ όρος, οί
 άλιτήριοι εκείνοι πρέπει νά έπέρασαν
 εκέθεν του στενού. Τρέξατε λοιπόν πρός
 καταδιώξιν των ! . . Και έξαλλος ο Κα-
 λιφόρνιος, εζήτει σχεδόν νά καταστήση
 υπεύθυνον τόν Κασκαμπέλ διὰ την κλο-
 πήν των ζώων του.
 — Ωραία, μά την αλήθεια ! είπεν
 ο Κασκαμπέλ. Γιατί νά έχετε τέτοιους
 κατεργάρους εις την ύπηρεσίαν σας και
 γιατί νά τους ένοικιάσετε εις τιμίους
 ανθρώπους ;
 — Μήπως τους ήξευρα εγώ ; άπήν-
 τησεν ο Καλιφόρνιος. Δέν μου έδωσαν
 ποτὲ άφορμήν παραπόνου. . . Κατήγοντο
 από την άγγλικήν Κολομβίαν. . .
 — Ήσαν Άγγλοι ;
 — Βεβαίως.
 — Έ, μά τότε ειδοποιούν τόν άλλον,
 κύριε, τόν ειδοποιού ! άνέκραξεν έξαλ-
 λος ο Κασκαμπέλ.
 Ούτως ή άλλως, ή κλοπή έγινε
 και ή δέσφι των άπο πολύ δυσχερής.
 Άλλά, αν ή Κυρία Κασκαμπέλ δέν
 κατώρθωσε νά συλλάβη, ο σύζυγός της,
 φιλοσοφών πάντοτε εις όλας τὰς
 τρικυμίας του βίου, άνέκτησε ταχέως
 την ψυχραιμίαν του.
 Και όταν συνηθροίσθησαν εις την
 Ε υ δ ρ ο μ ο ν Ο ι κ ι α ν, εγένετο συν-
 διάλεξις μεταξύ πάντων των μελών
 της οικογενείας, — συνδιάλεξις εκτά-
 κτου σπουδαιότητος, εξ ής έμελλε νά
 προκύβη μία μεγάλη και γενναία από-
 φασις, ως διαβεβαίω ο Κασκαμπέλ.
 « Παιδιά μου, τὸς είπεν, ύπάρ-
 χούν εις τόν βίον περιστάσεις πολύ δυ-
 σάρεστοι, πολύ όδυνηραί, κατὰ τὰς όποι-
 ας όμως δοκιμάζεται ή άνοχη και ή
 γενναίότης του ανθρώπου. Τοιαύτη
 είνε και ή ιδική μας περίστασις. Άλ-
 λά σὰς συνιστῶ θάρρος ! Χρειάζεται
 θάρρος διὰ νά την αντιμετωπίσωμεν !
 Εκείνοι οί κακοῦργοι, οί Άγγλοι, οί
 Τζών Μπούλ, μάς έφεραν εις αυτήν την
 θέσιν. Άλλά πρέπει δι' αυτό νά χα-
 θώμεν ; Όχι, ποτέ ! Μία όδός σωτη-
 ρίας ύπάρχει — και αυτήν ως γενναίοι
 άνδρες θά την ακολουθήσωμεν τώρα !
 — Δηλαδή ; ήρώτησεν ο Άλέκος.
 — Θα σὰς εξηγήσω άμέσως τὸ σχέ-
 διόν μου, άπεκρίθη ο Κασκαμπέλ. Άλλά
 διὰ νά ιδώμεν κατὰ πόσον δυναμέθα νά
 το εκτελέσωμεν, πρέπει πρώτα ο Γι-
 άννης νά μου φέρη τόν άτλαντά του.
 — Άμέσως, πατέρα.

Και άφ' ού ο άτλας άπετέθη επί
 της τραπέζης, ο Κασκαμπέλ εξηκολού-
 θησεν ούτω :
 « Έννοείται, παιδιά μου, αν και οί
 παληοάγγλοι εκείνοι — άχ και νά το
 ήξευρά πως ήσαν άγγλοι, — μάς εκλε-
 ψαν τὸ χρηματοκιβώτιόν μας, — τι
 ήθελα εγώ νά πάρω χρηματοκιβώτιον !
 — έννοείται, λέγω ότι δέν θά παραιτηθώ-
 μεν της ιδέας νά επιστρέψωμεν εις Εύ-
 ρώπην.
 — Νά παραιτηθώμεν ; ποτέ ! άνέ-
 κραξεν ή κυρία Κασκαμπέλ.
 — Μπράβο, Κορνηλία μου ! Θελο-
 μεν νά επιστρέψωμεν εις την Εύρώπην
 και θά επιστρέψωμεν ! Θελομεν νά έ-
 πανιδώμεν την Γαλλίαν και θά την έ-
 πανιδώμεν ! Τι αν μας εκλεψαν οί
 άλιτήριοι ; . . Εγώ τουλάχιστον έχω
 ανάγκην από τὸν άέρα της πατρίδος
 μου, ειδημη θάποθάνω.
 — Δέν θέλω νάποθάνω, Καίσαρ !
 Όχι ! Αναχωρούμεν διὰ την Γαλλίαν
 και, ό,τι δήποτε αν συμβή, θά φθάσωμεν !
 — Άλλά πὸς ; Ειπήτέ μου, πὸς ;
 ήρώτησεν ο Γιάννης.
 — Αλήθεια... πὸς ; είπεν ο Κασκαμ-
 πέλ, ζύνων τὸ μέτωπον. Είμπορούμεν
 βέβαια νά διδῶμεν παραστάσεις εις τὸν
 δρόμον και νά κερδίζωμεν ήμέρα τῆ
 ήμέρη όσα μάς άρκοῦν διὰ νά φθάσωμεν
 με την Ε υ δ ρ ο μ ο ν Ο ι κ ι α ν εως
 την Νέαν Υόρκην. Άλλ' άπ' εκεί
 και κάτω τί θά γίνη ; Χωρίς χρήματα
 δέν θά έχωμεν άτμόπλοτον και χωρίς
 άτμόπλοτον δέν είνε δυνατόν νά διαπε-
 ράσῃ κανείς θάλασσαν, παρά κολυμ-
 βώντας. . . Πράγμα πολύ δύσκολο, μου
 φαίνεται. . .
 — Πολύ δύσκολο, κύριε ! είπεν ο
 Μακρολέλεκας, — εκτός αν έχωμεν
 πτερύγια, σαν τὰ ψάρια.
 — Έχεις ;
 — Δέν πιστεύω.
 — Σώπαινε λοιπόν και άκουε ! »
 Είτα άποταθείς πρός τὸν μεγαλή-
 τερόν του υίόν :
 — Γιάννη, άνοιξε τὸν άτλαντά σου και
 δείξέ μου εις τὸν χάρτην τὸ μέρος ποῦ
 εὔρισκόμεθα.
 Ο Γιάννης εὔρε τὸν χάρτην της
 Βορείου Αμερικῆς και τὸν έθεσε πρό
 των ομμάτων του πατρός του' όλοι τον
 έβλεπον, ενῶ έδεικνυε διὰ του δακτύλου
 έν σημείον της Σιέρρας Νεβάδας, όλίγον
 μακρὰν ανατολικῶς του Σακραμέντου.
 — Ίδου τὸ μέρος, είπε.
 — Καλά, άπήντησεν ο Κασκαμπέλ.
 Λοιπόν, άμα περάσωμεν από τὸ άλλο
 μέρος του όρους, θά έχωμεν νά διασχί-
 σωμεν όλας τὰς Ηνωμένας Πολιτείας,
 μέχρι της Νέας Υόρκης. Δέν είνε έτσι ;
 — Ναι, πατέρα.
 — Δηλαδή, πὸσας λεύγας ;
 — Περίπου χιλίας τριακοσίας.

— Καλά. Έπειτα πρέπει νά δια-
 περάσωμεν τὸν ώκεανόν, ε ;
 — Βεβαίως.
 — Πόσων λευγῶν μήκος έχει αὐτός
 ο ώκεανός ;
 — Σχεδόν ένεακοσίων μέχρι της
 Εύρώπης.
 — Τώρα, μιά νά φθάσωμε 'ετή Γαλ-
 λία 'πὸς πὸς εφθάσαμε και 'ετή Νορ-
 μανδία, δέν είνε έτσι ;
 — Έννοείται !
 — Έχομεν λοιπόν λεύγας έν ὄλω ; . .
 — Δύο χιλιάδες διακόσιες ! άνέκρα-
 ξεν ή Ναπολέαινα, μετρήσασα επί των
 δακτύλων της.
 — Είδες εκεί την κατεργαρούλα ! εί-
 πεν ο Κασκαμπέλ. Ξέρει και άριθμη-
 τική ! . . . Λοιπόν, δύο χιλιάδες δια-
 κόσιες λεύγες είπαμεν ;
 — Έπάνω κάτω, άπεκρίθη ο Γιάννης,
 και νομίζω ότι ο λογαριασμός μας είνε
 σωστός.
 — Ο δρόμος αὐτός, παιδιά μου, θά
 ήτο παιγνιδάκι διὰ την Ε υ δ ρ ο μ ο ν
 Ο ι κ ι α ν, αν δέν υπήρχε θάλασσα με-
 ταξὺ Αμερικῆς και Εύρώπης ! Και πὸς
 νά την περάσῃ κανείς την κατηραμένην
 αὐτήν θάλασσαν, χωρίς χρήματα, δηλα-
 δὴ χωρίς άτμόπλοτον.
 — Η χωρίς πτερύγια, επανέλαβεν
 ο Μακρολέλεκας.
 — Αὐτός επιμένει με τὰ σωστά του,
 είπεν ο Κασκαμπέλ ὑψών τὸς ὤμους.
 — Είνε λοιπόν φανερόν, υπέλαβεν ο
 Γιάννης, ότι δέν είμπορούμεν νά υπά-
 γωμεν πρός ανατολάς.
 — Άδύνατον τῶ ὄντι, άπολύτως άδύ-
 νατον ! Άλλ' ἴσως... αν επηγαίναμεν πρός
 δυσμάς . . .
 — Πρός δυσμάς ; . . άνέκραξεν ο
 Γιάννης, κυττάξας τὸν πατέρα του.
 — Ναι . . . Κύτταξε εκεί και 'πέ μου
 τί δρόμον πρέπει νά πάρωμεν διὰ νά δι-
 ευθυνθώμεν πρός δυσμάς.
 — Πρέπει πρώτα νά καταβῶμεν διὰ
 της Καλιφορνίας, του Όρέγου και της
 Ουασιγκτῶνος, μέχρι των βορείων συ-
 νόρων των Ηνωμένων Πολιτειῶν.
 — Και άπ' εκεί ;
 — Άπ' εκεί είνε ή Άγγλική Κο-
 λουβία . . .
 — Πφ ! έκαμεν ο Κασκαμπέλ. Δέν
 ύπάρχει τρόπος ν' άποφύγῃ κανείς αὐ-
 τήν την Κολομβίαν ;
 — Όχι, πατέρα.
 — Καλά ! εμπρός !
 — Άποῦ φθάσωμεν εις τὰ σύνορα,
 πρός βορρᾶν της Κολομβίας, θά εὔρωμεν
 την έπαρχίαν της Αλάσκας.
 — Και αὐτὴ εκεί Άγγλική ;
 — Όχι ! Ρωσική — τουλάχιστον
 επί του παρόντος, διότι πρόκειται νά την
 προσαρτήσουν. . .
 — Εἰς την Άγγλίαν ;
 — Όχι, εις τὰς Ηνωμένας Πολιτείας.

— Λαμπρά. Και μετά την Αλάσκαν ;
 — Ο Βερίγγειος πορθμός, ο όποιος
 χωρίζει τὰς δύο Ηπειρους, την Αμε-
 ρικὴν από την Ασίαν.
 — Πόσαι λεύγαι είνε εως εις τὸν
 πορθμόν ;
 — Χίλιαι εκάτον λεύγαι, πατέρα.
 — Ουμήσου το, Ναπολέαινα, διὰ νά
 κάμης ύστερα την πρόσθεσιν.
 — Κ' εγώ ; ήρώτησεν ο Άλέκος.
 — Και σύ. — Τώρα, Γιάννη, ο πορθ-
 μός αὐτός τι πλάτος έχει.
 — Ως εἴκοσι λεύγας, πατέρα.
 — Α, εἴκοσι λεύγας ! παρετήρησεν ή
 Κυρία Κασκαμπέλ.
 — Ποταμάκι, Κορνηλία μου, σαν νά
 λέμε ποταμάκι.
 — Ποταμάκι, τί λὸς, καλέ ;
 — Ναι, ναι ! έπειτα, Γιάννη, αὐτός ο
 Βερίγγειος πορθμός δέν παγώνει τὸ χει-
 μῶνα ;
 — Βεβαίως ! γιὰ τέσσαρας — πέντε
 μῆνες μένει παγωμένος.
 — Μπράβο ! ώστε είμπορεῖ κανείς νά
 τον περάσῃ επάνω εις τὸν πάγον.
 — Έννοείται ! αὐτὸ γίνεταί συχνά.
 — Νά τί θά 'πῆ καλὸς πορθμός !
 — Και άπ' εκεί, δέν θά χρειασθῆ
 νά περάσωμεν καμμίαν θάλασσαν ; ή-
 ρώτησεν ή Κορνηλία.
 — Όχι ! ή Ασιατικὴ Ηπειρος εκτεί-
 νεται μέχρι της Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας.
 — Δεῖξέ μάς τὸ Γιάννη !
 Ο Γιάννης εὔρε τὸν χάρτην της
 Ασίας, τὸν όποτον ο Κασκαμπέλ εζή-
 τασε μετά προσοχῆς.
 — Περιφρήμα ! άνέκραξε. Το πρᾶ-
 γμα οἰκονομεῖται λαμπρά, φθάνει νά
 μή υπάρχουν πολλὰί άγριαί χῶραι εις
 την Ασίαν.
 — Όχι, πατέρα.
 — Και ποῦ είνε ή Εύρώπη ;
 — Εδῶ, άπεκρίθη ο Γιάννης στη-
 ρίζων τὸν δακτύλον εις τὰ ὄρια των
 Ουραλίων.
 — Και πὸση είνε ή απόστασις από
 τὸν Βερίγγειον πορθμόν εως την Εὐ-
 ρωπαϊκὴν Ρωσίαν ;
 — Ως χίλιαι εξάκοσαι λεύγαι.
 — Και εως την Γαλλίαν ;
 — Σχεδόν εξάκοσαι.
 — Και τὸ ὄλον, από τὸ Σακρα-
 μέντον ;
 — Τρεῖς χιλιάδες, τριακοσαι εἴ-
 κοσι λεύγαι ! άνέκραξαν συγχρόνως ο
 Άλέκος και ή Ναπολέαινα.
 — Εὔγε και εις τὸς δύο ! είπεν
 ο Κασκαμπέλ. Λοιπόν εἴαν υπάγωμεν
 πρός ανατολάς, έχομεν νά κάμωμεν
 δύο χιλιάδας διακοσίας λεύγας εἴαν ὑ-
 πάγωμεν πρός δυσμάς, τρεῖς χιλιάδας
 τριακοσίας εἴκοσι. Σωστά ;
 — Σωστά. Δηλαδή μία διαφορά
 από χιλίας εκάτον λεύγας.
 — Ναι, ἀλλά πρός δυσμάς δέν έχο-

μεν θάλασσαν. Βάλε αὐτὴν την σπου-
 δαίαν διαφοράν ! Λοιπόν, παιδιά, μία
 φορά ποῦ δέν είμπορούμεν νά φύγωμεν
 από τὸ ένα μέρος, θά φύγωμεν από τὸ
 άλλο. Θελέτε ; Τι λέτε ;
 — Έστω, πατέρα ! άπεκρίθη ο Γι-
 νης. Σοῦ παρατηρῶ όμως, ότι αν διευ-
 θυνθώμεν πρός δυσμάς, ως εκ του μή-
 κους του δρόμου, δέν θά κατορθώσωμεν
 νά φθάσωμεν φέτος εις την Γαλλίαν.
 — Και διατί ;
 — Χιλίων εκάτον λευγῶν διαφορά
 επί πλέον, είνε κάτι τι δια την Ε υ -
 δ ρ ο μ ο ν Ο ι κ ι α ν και τὰ καίμενα
 τὰ άλογα. . .
 — Και τί με τοῦτο ; Αν δέν φθάσω-
 μεν φέτος, θά φθάσωμεν του χρόνου !
 Άμα έχωμεν θάρρος και υπομονήν, τί
 άλλο πρέπει νά έχωμεν. Έμπρός λοιπόν !
 ("Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Κατὰ παράκλησιν εκ του Γαλλικού
 του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΠΑΥΘΗ ΑΠΟ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

Μάλιστα, επαύθη. . . και τον έπαυσα
 εγώ ή ίδια. . . Άκούτ' εκεί ! Νά τολ-
 μήσῃ άπ' έξω από τὸ Γραφεῖόν μου. . .
 — Και άπ' εκεί, δέν θά χρειασθῆ
 νά περάσωμεν καμμίαν θάλασσαν ; ή-
 ρώτησεν ή Κορνηλία.
 — Όχι ! ή Ασιατικὴ Ηπειρος εκτεί-
 νεται μέχρι της Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας.
 — Δεῖξέ μάς τὸ Γιάννη !
 Ο Γιάννης εὔρε τὸν χάρτην της
 Ασίας, τὸν όποτον ο Κασκαμπέλ εζή-
 τασε μετά προσοχῆς.
 — Περιφρήμα ! άνέκραξε. Το πρᾶ-
 γμα οἰκονομεῖται λαμπρά, φθάνει νά
 μή υπάρχουν πολλὰί άγριαί χῶραι εις
 την Ασίαν.
 — Όχι, πατέρα.
 — Και ποῦ είνε ή Εύρώπη ;
 — Εδῶ, άπεκρίθη ο Γιάννης στη-
 ρίζων τὸν δακτύλον εις τὰ ὄρια των
 Ουραλίων.
 — Και πὸση είνε ή απόστασις από
 τὸν Βερίγγειον πορθμόν εως την Εὐ-
 ρωπαϊκὴν Ρωσίαν ;
 — Ως χίλιαι εξάκοσαι λεύγαι.
 — Και εως την Γαλλίαν ;
 — Σχεδόν εξάκοσαι.
 — Και τὸ ὄλον, από τὸ Σακρα-
 μέντον ;
 — Τρεῖς χιλιάδες, τριακοσαι εἴ-
 κοσι λεύγαι ! άνέκραξαν συγχρόνως ο
 Άλέκος και ή Ναπολέαινα.
 — Εὔγε και εις τὸς δύο ! είπεν
 ο Κασκαμπέλ. Λοιπόν εἴαν υπάγωμεν
 πρός ανατολάς, έχομεν νά κάμωμεν
 δύο χιλιάδας διακοσίας λεύγας εἴαν ὑ-
 πάγωμεν πρός δυσμάς, τρεῖς χιλιάδας
 τριακοσίας εἴκοσι. Σωστά ;
 — Σωστά. Δηλαδή μία διαφορά
 από χιλίας εκάτον λεύγας.
 — Ναι, ἀλλά πρός δυσμάς δέν έχο-

ένα άνθρωπον ιερωμένον, ένα λειτουρ-
 γόν του Υψίστου. . . Ο θυμός μου εγι-
 νεν ακόμη μεγαλύτερος.
 — Ναι, εζώνασα, νά το πάτε γρή-
 γορα εις την άστυνομίαν !
 Τοῦτο συνέβη τῶ ὄντι μετ' όλίγον
 και ή όμάς των περιέργων διελύθη.
 — Τι κατάστασις ! Τι βαρβαρότης
 ελέγον οί παρευρεθέντες εις την σκη-
 νήν και άκούσαντες την διήγησιν των
 δυτικῶν ιερῶν.
 Φοβερόν ! Εἶνε μά την αλήθειαν φο-
 βερόν ! Εγώ τουλάχιστον δέν θέλω νά
 το ξεύρω πλέον αὐτὸ τὸ παιδί που έκα-
 μεν ένα τέτοιο πρᾶγμα, δέν θέλω νά το
 έχω οὔτε συνδρομητήν, οὔτε φίλον.
 Πρὸ όλίγου τῶ εστειλα όπίσω τὰ χρή-
 ματά του και τῶ εμήνυσσα ότι τον διέ-
 γραφα από τὸν κατάλογον των συνδρο-
 μητῶν μου.
 Όχι, δέν είνε άξιός νά με αναγινώ-
 σκῃ. . . δέν είνε άξιός νάναγινώσκῃ τί-
 ποτε. . . δέν είνε άξιός νά λέγεται άν-
 θρωπος πολιτισμένος. . . δέν είνε άξιός
 νά φέρη τὸν τίτλον του μαθητοῦ, του
 ελληνοπαίδος. . . Άκούτ' εκεί νά λιθο-
 βολῆ ἱερεῖς ! . . Όσο το συλλογίζομαι. . .
 Μά τί λοιπόν, επειδή είνε δυτικοί, δέν
 είνε άνθρωποι αὐτοί ; επειδή είνε άλλου
 δόγματος, δέν είνε ἱερεῖς του Χριστοῦ ;
 επειδή φοροῦν άλλου σχήματος ράσα,
 δέν είνε άξιοι σεβασμοῦ ; Δέν άρκοῦν
 όσα υποφέρουν από τὸς άγρίους, τὸς
 όποιους ως ἱεραπόστολοι προσπαθοῦν
 με τόσας θυσίας νά εκπολιτίσουν, νά
 εκχριστιανίσουν — ἀλλά πρέπει νά τους
 κακομεταχειρίζονται, νά τους περιφρο-
 νοῦν, νά τους λιθοβολοῦν και αὐτοί ά-
 κόμοι οί ελληνοπαίδες, και εις αὐτάς
 ακόμη τὰς Αθήνας ;
 Αἰσχος, παιδιά μου, αἰσχος ! Εἶχα
 την ιδέαν ότι φίλος μου δέν θά ήτο
 ἱκανός νά διαπράξῃ τοιοῦτόν τι. Άλλ'
 επέπρωτο σήμερα νά λάβω και αὐτήν
 την άπογοήτευσιν. . . Μά, πῆτε μου, δέν
 του ήξικεν ή τιμωρία ; Ήθελα νά σας
 ελεγα και τὸνομά του, διὰ νά τον πα-
 ραδώσω εις την κοινήν περιφρόνησιν.
 Άλλ' ἄς έχῃ χάριν — μόνον αὐτήν την
 χάριν !
 Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
 ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ
 1
 Τὸ δένδρο που 'μεγάλωσε στρεβλό
 θά τσακισθῆ, μά ἴσιο δέν θά γίνη.
 Κι όποιος μικρός δέν μάθῃ τὸ καλό,
 θά μεγαλώσῃ και κακός θά μείνῃ.
 2
 Σπανίως 'ξημερώνεται ή Τύχη
 'ε τὸ σπῆτι όπου έχει βραδυασθῆ.
 Γιατὸ φυλάγετε όταν σας τύχῃ,
 γιὰ νά το έχετ' όταν χρειασθῆ.
 Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπέγραψα εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσω ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν, οἱ ὅποιοι ἐπλήρουν τὴν κομφὴν τοῦ αἵθρουσαν, πολλοὺς καὶ πολλὰς τῶν μικρῶν

Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης

μου φίλων. Διὰ τοῦτο εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὄχι ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀναγινωσκόντων τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν, θὰ συμφωνήσουν μαζί μου ὅτι ἡ συναυλία ἐκείνη, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι δοθεῖσαι εἰς τὸ Ὁδεῖον, — ἦτο μία ἀπόλαυσις σπανία, ὅφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Πραγματικῶς οἱ νεαροὶ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά του Ὁδείου, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν μουσικὴν καὶ δραματικὴν αὐτὴν προσοπίδα, ἐφάνησαν ἀνώτεροι πάσης προσδοκίας. Τὰ τεμάχια τῆς δυσκόλου μουσικῆς τοῦ προγράμματος ἐξετελέσθησαν ὅλα μετὰ τῆς ἀκριβείας καὶ τέχνης, ὥστε μετὰ δυσκολίαν θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ἀκούει ἀπλοῦς μαθητὰς τὰ δὲ ποιήματα ἀπηγγέλθησαν μετὰ τῆς ἐντελείας, ὥστε πρὸ τῶν νεαρῶν ἐκείνων ἐρασιτεχνῶν, θὰ πεκαλύπτοντο καὶ δοκιμοὶ ἀκόμη ἡθοποιοί.

Νομίζω, ὅτι ἀκούω ἀκόμη τὴν γλυκεῖαν, τὴν παθητικὴν φωνὴν τοῦ νεαροῦ κ. Ε. Δαμάσκου, ἀπαγγέλλοντος ἡ κἀλιὸν ζωγραφίζοντος τὴν θαυμασίαν ἐκείνην Λιτάνειαν τοῦ Χάϊνε, ἣτις ἐκίνησε τὰ δάκρυα ὅλων τῶν ἀκροατῶν,

καὶ εἶνε ἀκόμη ἐναυλι εἰς τὰ ὠτά μου οἱ ποικίλοι καὶ τεχνικώτατοι τόνοι, τοὺς ὁποίους εὗρεν ἄλλος νεαρὸς μαθητῆς, ὁ κ. Γ. Ἀναστασιάδης, διὰ νὰ παγγεῖλη τὸν Ἀγνωστον ἤρωα τοῦ Στρατήγη καὶ τὸν Ἀνθρωπον τοῦ Σουρῆ, διὰ νὰ μεταφέρῃ διὰ μιᾶς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἀπὸ τῆς εὐγενεστέρως συγκινήσεως εἰς τὴν ζωηροτέραν ἰλαρότητα. Ἄν μία τοιαύτη ἐκπληκτικὴ πρόδοσις εἶνε ἀπόδειξις περιφανῆς ὄχι μόνον τοῦ ζήλου καὶ τῆς καλῆς φύσεως τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ προπάντων τοῦ καρποφόρου τῆς διδασκαλίας, ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης, ὁ καθηγητῆς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὁδείου, εἶνε ἀξίος τῶν θερμότερων συγχαρητηρίων.

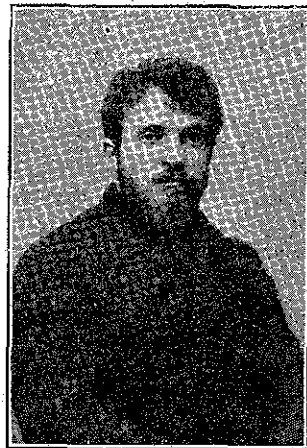
Νομίζω ὅτι σὰς προξενῶ ἀληθῆ εὐχαρίστησιν, μικροῖ μου φίλοι, παραθέτων ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπί τῆς εὐκαιρίας. Τὸ ὄνομά του σὰς εἶνε γνωστότατον. Τόσον δὲν πιστεύω νὰ γαπᾶτε καὶ νὰ τιμᾶτε κανένα ἐκ τῶν συγχρόνων μας συγγραφέων, ἄφ' οὗ ὁ κ. Κουρτίδης ἐγραφε τὰ καλλίτερα καὶ τρυφερώτερα βιβλία διὰ παιδιά, ἐξ ὧν ἐγράφησαν ἕως τὴν ἑν Ἑλλάδι. Παλαιότατος δὲ συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς της, γράφων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Αἰμίλιος Εἰμαρμένος, ποσάκις δὲν ἐκίνησε τὰ δάκρυά σας, ποσάκις δὲν σὰς ἔκαμε νὰ γελᾶσθε μετὰ τὴν καρδιά σας διὰ τῶν τῶσων ὠραίων του διηγήσεων, γραμμένων μετὰ τέχνην που μόνος αὐτὸς γνωρίζει!.. Ἄλλ' ὁ κ. Κουρτίδης δὲν εἶνε μόνον ἕξοχος παιδικὸς συγγραφεὺς. Γράφει καὶ διὰ τοὺς μεγάλους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας.

Ἐκ Γερμανίας δὲ, ὅπου ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐσπούδασεν, ἀπεκόμισε σοφίαν πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν ὡς τε σήμερον θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ὡς εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων λογίων τοῦ ἔθνους μας, ἰκανὸς νὰ παιδαγωγῇ ὄχι μόνον μικροὺς ἀλλὰ καὶ μεγάλους. Διὰ τοῦτο ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὁδείου παρεκάλεσε τόν θερμῶς τὸν κύριον Κουρτίδην νὰ ἀλάβῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, νὰ τοῖς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον δι' οὗ κατανοοῦνται καὶ ἀποδίδονται τὰ ἔργα μεγάλων ποιητῶν καὶ νὰ καταρτίσῃ ἐξ αὐτῶν καλλιστῶν καὶ ἀληθῶς μορφωμένους ἡθοποιοὺς, ἐξ ὧν θὰ λάβῃ ἀνάγκη μετ' ὀλίγον τὸ Ἑθνικὸν μας Θέατρον. Ἡ προχθεσινὴ συναυλία ἀπέδειξε πόσον οἱ σοφοὶ τοῦ κόποι ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ παρῶντες καὶ ἄλλους νέους νὰ μάθου τὴν ὠραιότεραν τῶν τεχνῶν, ὑπὸ τὸν ἰκανότερον τῶν διδασκάλων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μουσικὴ, ἡ θεῖα τέχνη τοῦ Ὁρφέως, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγκινεῖ καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, πόσον ὠραία διδάσκει εἰς

τὸ Ὁδεῖον. Τὸ ἄσμα τῆς Δ^ος Μπρούσκου, τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς μικρᾶς Ἀνθῆς Δαμάσκου καὶ τῆς Σμαράγδας Βενιζέλου, ὡς καὶ ὁ πλαγιάουλος τοῦ μικροῦ Φάβρη τὸ ἀπέδειξαν ἀκούοντες. Καὶ ἡ Δ^ος Ἀύρα Δρακοπούλου, ἡ παλαιὰ καὶ εὐφρεστάτη φίλη τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁποία δις ἄλλοτε ἐδημοσίευσεν τὴν εἰκόνα τῆς βραβευθείσης εἰς Διαγωνισμοὺς, πόσον τελείως ἐπαίξε κλειδοκύμβαλον! Τὴν ἤκουσα μετ' ἰδιαιτέρας ὄλως εὐχαριστήσεως, διότι ἀγαπῶ ὅσους ἀγαποῦν τὴν «Διάπλασιν» καὶ χαίρω ὅταν τοὺς βλέπω προδεδυμένους καὶ διακρινόμενους. Ὡς πρὸς τοῦτο τὸ Ὁδεῖον μοὶ εἶνε ἀγαπητότατον οἱ κλειστοὶ τῶν μαθητῶν του καὶ τῶν μαθητριῶν του εἶνε φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», ἐξ αὐτῆς δὲ ἔλαβον — καθὼς το ὁμολογοῦν σήμερον οἱ μεγαλύτεροι, — τὴν πρώτην ὠθῆσιν πρὸς τὰ καλά. Διὰ τοῦτο θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἂν, μετὰ τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, καὶ ἄλλοι μου φίλοι παρεκινούνο νακοιουθῆσωσι μαθήματα εἰς τὸ Ὁδεῖον. Ἡ μουσικὴ ἐξευγενίζει, ἡ μουσικὴ ἐξημερῶνει, ἡ μουσικὴ τελειοποιεῖ. Διὰ τοὺς ἔχοντας δὲ κλίσιν, διὰ τοὺς αἰσθανομένους ἀγάπην πρὸς αὐτήν, ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς των εἶνε τόσον εὐκολος! Χωρὶς νὰ παραμελῶσι τὰ μαθηματὰ των, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνου τοὺς γονεῖς των μετὰ μεγάλα ἔξοδα, εἰμποροῦν νὰ φοιτήσιν εἰς τὸ Ὁδεῖον, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ καιρὸς των δὲν θὰ πάγῃ χαμένος.

Τὸ Ὁδεῖον εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ τελειότερα

Γεώργιος Νάξος

ἐκπαιδευτικὰ κατστήματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἐν Ἀθήναις. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὴν πεφωτισμένην, εἰς τὴν πλήρη ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Νάξου, τοῦ αὐστηροῦ καὶ γλυκυτάτου συγχρόνως Διευθυντοῦ, τοῦ ὁποίου σὰς ἐσωκλείω ἐπίσης τὴν εἰκόνα. Μετὰ τὴν ἐλπίδα δὲ ὅτι θὰ σας χειροκροτήσω μίαν ἡμέραν ὡς μαθητὰς τοῦ Ὁδείου,

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΡΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΙΛΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐμπρός, κυρία Λιλίνα, σταθῆτε καλὰ νὰ σας ἐνδύσω! Νά, ἰδέτε τί εὐμορφὴν που εἰσθε τώρα μετὰ τὴν σκούφια καὶ μετὰ τὰ γυαλιὰ τῆς γιαγιᾶς.

Ὅριστε καὶ τὸ ἐργόχειρό της καὶ τὸ βιβλίον της. Διαβάσετε, ἐργασθῆτε, ὅπως θέλετε!

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ Λιλίνα, ἂν καὶ γάτα, εἶνε πολὺ πλέον λογικὴ ἀπὸ τὴν Νίναν, τὴν μικρὰν τῆς κυρίας.

Ἐστάθη εὐχαριστῶς νὰ της φορέσουν τὸν σκούφο τῆς γιαγιᾶς, διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἡ Νίνα, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν διασκεδάζει διόλου καθὼς αἰσθάνεται ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα νὰ πηγαίνει καὶ νὰ ἐρχεται ἐπάνω ἐς τὰ αὐτάκια της καὶ τὴ μικρὴν ἐκείνη μηχανὴν νὰ της σφίγγῃ τὴ μυτίτσα.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἐργόχειρον ἢ τὸ βιβλίον τῆς γιαγιᾶς! Ἄ, ὄλα καὶ ὄλα. Ἡ Λιλίνα ξεύρει, ὅτι καθέννας πρέπει νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειὰ του καὶ νὰ μὴν ἀνακατόνεται σὲ ξένες δουλειᾶς. Αὐτὴ δὲν θὰ μπερδέψῃ τὸ μαλλὶ τῆς γιαγιᾶς, ὅπως προχθὲς ἡ Νίνα, οὔτε θὰ λερῶσῃ τὸ βιβλίον της, ὅπως ἄλλη μὲρα ἡ Νίνα...

Πόσες φορὲς τὰ ἀγοράκια καὶ τὰ κοριτσάκια εἰμποροῦν νὰ πάρουν μαθήματα ἀπὸ τὰ σκυλάκια των καὶ ἀπὸ τὰ γατάκια των!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΛΟΓΗΜΑ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 29]

Ἡ ἀγαθὴ Κελίνα ἐξ ἄλλου εἶχε προμελετήσῃ τὸ γλυκυτέρον τῆς μεθυστικῆς καὶ ὅταν ὁ ξένος ἠγόρασε καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐπίσης μερικά πράγματα, τῷ εἶπε μετὰ πολλὴν εὐγένειαν καὶ τρυφερότητα:

— Θὰ μοὶ κάμετε τὴ χάρι νὰ σας δώσω καὶ ὀλίγα φουντούκια χάρισμα; Εἶνε φρέσκα, κατάφρεσκα!

— Ὅχι, δὲν θέλω ἄλλα, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀγοραστῆς, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Δέαν.

— Ἄν ἀγαπᾶτε, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ μιγάς, νὰ σας δείξω μερικά ἀγαματάκια, νὰ τα ἰθῆτε καὶ νὰ μοὶ πῆτε... Νά, ἐδῶ εἶνε ὁ Κουασιμόδος...

Καὶ ἐνεχεῖρισεν εἰς τὸν ξένον τὸ ἀγαμάτιον, ἐνῶ ἡ Δέα ὠχρίασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φιλίππου ἦσαν πλήρεις ἀγωνίας.

Ὁ καλλιτέχνης ἀπέθεσε τὰ ἄνθη καὶ τὸ σακκίδιον τῶν λιχνευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐξήτασε σιωπηλῶς τὸ

ἀγαμάτιον, στρέφων αὐτὸ καὶ μεταστρέφωνεῖς τὰς χεῖρας του καὶ κατόπιν, πολὺ εὐχαριστηθεὶς, ὡς ἐφαίνετο, ἐκ τῆς ἐξετάσεως,

— Ποῦς το ἔκαμε αὐτό; ἠρώτησε περιφέρων τὰ ὄμματα ἀπὸ τῆς Κελίνας εἰς τὰ παιδιά.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπήντησεν ἡ Δέα συνεσταλαμένη.

— Ὁ πατέρας σας! Ἀλλὰ τότε εἶνε καλλιτέχνης πρώτης τάξεως! Αὐτὸ εἶνε θαυμασίως ἐπεξεργασμένον. Πῶς λέγεται ὁ πατέρας σας καὶ τοῦ κατοικεῖ;

Ἡ Δέα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ παντήσῃ.

— Ὁ κατ' ἐμὲν ὁ πατέρας της εἶνε πάντα ἄρρωστος, εἶπεν ἡ Κελίνα ἐγγίζουσα τὸ μέτωπόν της κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν. Δὲν θέλει νὰ βλέπῃ κανένα καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ (ἐδειξε διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν Δέαν) δὲν θέλει νὰ λέγῃ ἵστοὺς ξένους τοῦ κατοικεῖ...

— Ἐννοῶ, ἐφ' ἑθύρισεν ὁ καλλιτέχνης. Καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοὶ εἶπῃς, παιδί μου, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τὸ κοράσιον μετὰ πολλῆς εὐμνεσίας, τί παριστᾷ αὐτὸ τὸ ἀγαματάκι;

— Εἶνε ὁ Κουασιμόδος! ἀπήντησε τὸ κοράσιον.

— Νά, αὐτὸς εἶνε, τῷ ὄντι, ἡ παράστασις εἶνε τελεία. Ἀλλὰ τί περίεργον θέμα!

Καὶ ἐπανήρχισε τὴν ἐξετάσιν του.

— Τὸ πωλεῖτε; ἠρώτησε τέλος.

— Ὄ, νά, κύριε! εἶπεν ἡ Δέα ζωηρῶς. Ἄν θελήσετε νὰ τον ἀγοράσετε, ὁ καίμενος ὁ πατέρας θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχῆς. Μοὶ εἶπε ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τον πωλήσω σήμερον.

— Καὶ πόσα θέλετε;

— Ὁ πατέρας μου εἶπε ὅτι εἰμπορῶ νὰ τον ἀφήσω πέντε δολλάρια. Εἶνε πολλὰ πέντε δολλάρια; προσέθεσε μετὰ δειλίαν. Λέγει ὅτι τὸ ἔργον του ἀξίζει... ἀλλὰ ἂν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀκριβὲς...

— Τὸ ἔργον εἶνε βεβαίως καλλιτέχνημα, εἶπεν ὁ ζωγράφος, ἐνῶ ὡσεὶ ἀφηρημένος, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γιλεκίου του καὶ ἐξήγαγεν ἐν χαρτονομίσματι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Δέας ἀνέλαμψαν καὶ εἶτα ἐκαλύφθησαν ὑπὸ δακρῶν.

— Εὐβρετε πόσον καιρὸν χρειάζεται ὁ πατέρας σας διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα τέτοιο ἄγαμα;

— Ὄ, πολὺν καιρὸν, κύριε! Δὲν εἰξεύρω καλὰ, γιατί ἐργάζεται τὴ νύκτα, ἐνῶ ἐγὼ κοιμοῦμαι.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ὕπευθυμιζομεν ὅτι θὰ γίνῃ ἀμετακλήτως τὴν 18 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον. — Μαμά, σήμερα ἤμουν ἡ πρώτη ἔς τὴν Ἀριθμητικὴν...

Εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ Διδάσκαλος... Διὰ τὴν γράφην κανεὶς καλῶς, πρέπει νὰ γράφῃ ἀπλῶς, ὅπως ὁμιλεῖ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χειρὸγράφα, χειρόγραφα, δῶρα καὶ χειρογράφα... Μὰ δὲν ἐβαρύνθη, φίλιτατε Πλάτωνα; Δὲν ἐδήλωσα...

Τὸ ἐξῆς χαριτωμένον ἀνέκδοτον ἀποσπῶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μου Λεόντος τῆς Ἀφρικῆς...

— Γιάννη, πῶς ἔστ' ἡ Ταχυδρομεὶα γιὰ νὰ κίδηται μὴπως ἦλθεν ἡ Διάπλασις... — «Διάπλασις» ἀνέκραξεν ἐκπληκτός...

«Ὅταν ἀπήντησα καὶ, ὁ Β. ἦλθε πλησίον μου καὶ μου ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα... ἔπειτα δὲν ἐδῶκεν ἄλλο ἀπάντημα...»

«Βεβαίωτατα! ἀπήντησα... — ἔτι φίλος σου; — Κάτι παραπάνω... — ἔτι συγγενὴς σου; — Κάτι παραπάνω...»

Διὰ τὸν Ἀγροτικὸν Οἰκίσκον ἀγαπητὴ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα... ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα...

ρὰ καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς ποιοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα...

Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον πού μου ἐξήγησας, ἀγαπητὸν μου Μή με Λησιμόνει... Κ' ἐμὲ μὴ με Λησιμόνει...

Ἐλαβα καὶ τὴν νέαν ἔλαι γραφίαν πού μου ἔστειλες, Ἑλληνικὴ Καλλιτέχνης... Ἐἶνε πολλὴ πλεονεκτημένη ἀπὸ τὴν πρώτην...

Ἢ ὥραία σου καὶ τραφερὰ ἐπιστολή, μικρὰ μου Ἀκαθούλλης... μοὶ ἐπροξένησε πολλὴ μεγάλην εὐχαρίστησιν...

Εἰς ἔτι μ' ἐρωτᾷς, ἀγαπητὴ I. A. Χριστοφίδη, σοὶ ἀπαντῶ καί... Διὰ τὸ ἄλλο δὲν πειράζει...

Καὶ τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὴν ἡλικίαν σου... καὶ γράφῃ πάντοτε, ἀγαπητὴ μου Ομηρίδα...

Λυποῦμαι πολλὴ διὰ τὸν σκληρὸν αὐτὸν χωρισμόν, Ἀνδρῆς Στρατιώτα... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!

Ἢ πρότασίς σου ἔγινε δεκτικὴ... Δοκίμασον, μετὰ πολλῆς συμπάθειας καὶ φροντίσεως νὰ συμμορφώθῃς... Μὴ νομίσῃς ὅμως...

Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Ἀνεμόνη τῆς Πετρίδος, δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις... ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀπάντησιν ὅμως, πού εἶδα κάπου...

Μ' εὐχαριστῶν μου μεγάλην σὲ ζαναιίδα, Λιονισμένε Τυμφορστὲ... Μοῦ γράφεις ὅτι ἐσηματίσας τὴν ἰδέαν...

Ναὶ, Λαλασκὲ Κόσμου εὐφραίνεται! Ἐπεσε λιγάκι χιόνι ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Μητροπολίτου... πού ἐδημοσίευσας...

Μ' ἔθεσας ἀληθινὴν εἰς ἀμνηστὴν ἐκλογὴν μὲ τὰ τὸσα ὠραία ψευδώνυμα, ἀγαπητὸν μου Σερίε... Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογὴ μου θὰ σ' εὐχαρίστησῃ...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις ἀπέλλονται μέχρι 8 Μαρτίου

67. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον, φίλο, τρέχει ἡ τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων...

τὸ δευτέρον μου νῆσοσ. Τὸ σύνολον ἀρχαῖος τις ζωγράφος τῶν ἀγγείων...

68. Στοιχειογράφος. Ἀν τις τῶν λυτῶν βελήθη κ γράφῃ, α νὰ σβύσῃ, ἀπὸ στρατηγὸν ἀνδρείον...

69. Δίνεγμα. Μασσῶμαι, μαλακίζομαι, ἀλλὰ τροφὴ δὲν εἶμαι. Εἶμαι φυτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ φυτὸν δὲν εἶμαι...

70-71. Κερκυμμένα ὄνόματα ἀρχαίων στρατηγῶν. 1. Οἱ κακοὶ μόνον κακίαις ἐργάζονται...

72-73. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ ἴβρα διὰ 5 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἄρπα. 2. Ὁ κρότας διὰ 10 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἡχος...

74-75. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκστῆται τῶν κάτωθι λέξεων...

76. Ἀπροσδόκητον. Ποῖος ἐψῆσε τὸ πρῶτον ἀρνὶ εἰς τὰς Ἀθήνας; Ποῖα λέξις τετρασύλλαβος ἔχει τέσσαρα 0...

77. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστέρος...

78. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς. Δι' ἀρχικά συλλαβὰν τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θαυμασίας πόλεως...

79. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

80. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

81. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

82. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

83. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

84. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

85. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

86. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

87. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

88. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

89. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

90. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

91. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

92. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

93. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-αα-ο-ε-ε-αα-ο-ι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐκ τῆς ἐξῆς παιδικῆς περιοδικῆς συγγραφῆς, ἀλλήθως παραστῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερτίμου...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8. Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ν ἐκάστου μηνὸς...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιοδὸς Β'. — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1896 Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 6

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὸ ἄπερασίσθη ὅπως ὁ θάσσος διδῆ καθ' ὅδον παραστῆσαι εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία...

Ἡ κυρία Κασκαμπέλ, οἱ δύο τῆς υἱοὶ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπεκρότησαν ἐκθύμως τὴν ἰδέαν τοῦ πατρὸς.

Μπράβο! Μπράβο! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα. — Μπίς! Μπίς! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος...

— Πέ μου, πατέρα, ἤρτησεν ἡ Ναπολέαινα τῶρα πού θὰ περᾶσωμεν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν...

— Βεβαίως, ἀν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐδοκήσῃ νὰ τιμήσῃ καμμίαν μας παράστασιν...

— Ὅστε θὰ παραστήσωμεν ἐνώπιόν σου; — Φθάνει νὰ θέλῃ.

— Ὄ, πῶς ἤθελα νὰ τον φιλήσω καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα. — Ἀς εἶνε καὶ εἰς τὸ ἓνα τώρα...

— Ἄλλὰ θὰ σου συστήσω νὰ προσέξῃς καλά, ὅταν θὰ τον φιλήσῃς, νὰ μὴ του πετάξῃς τὸ στέμμα του!

Ὅς πρὸς τὸν Μακρολέλεκα, μόνον που δὲν ἐκλαίγε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὅταν τῷ ἐπροξέθη ἐν τῷ σφραγισμένῳ ἐπιβλητικῶν σχέδιον...

Ὁὐτω κατὰ τὸ ἀπορασιθὲν δρομολόγιον, ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία θὰ ἐπέστρεψε διὰ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Ὄρεγου καὶ τῆς Οὐασινγκτόνος...

Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν. Ἡ Κορηγλίκα κατεγίνετο εἰς τὴν προκαρρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ...

— Ἐξῆρα ὁ Ἀλέκος ἀνέκραξε: «Δὲν ἐρωτήσαμεν ὅμως καὶ τὰ ζῶα...»

«Ὁ Γιάννης» εἶρε τὸν χάρτην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς (Σελ. 34 στήλ 6.)

— Περὶ ἡμῶν αὐτῆ ἡ ἰδέα τοῦ Κυρίου Κασκαμπέλ, τῷ εἶπεν ἐν φ' ἐτηγάνιζαν. — Ὄ, ναί, κυρία, περὶ ἡμῶν!

— Ἐπειτα, κατὰ τὸ δρόμον που θὰ πάρομαι, οὐτε θάλασσα θὰ περᾶσωμε, οὐτε κυτιάσεις θὰ φοβηθῶμε.

— Φθάνει νὰ μὴν βροῦμε κανένα μπελάς ἐκεῖνον τὸν Πορθμὸ! — Ἄ, Μακρολέλεκα! Μὴν κακομελετᾷς!

— Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλέκος ἐξετέλει ἀλματὰ τινα ἐπι κί ν δυ ν α, τὰ ὅποια κατέβαλλον τὸν πατέρα του...

— Ἐξῆρα ὁ Ἀλέκος ἀνέκραξε: «Δὲν ἐρωτήσαμεν ὅμως καὶ τὰ ζῶα...»